

In de serie over mensen en hun passie

14 september 2011
Rob en Mayke Mooij

'Je moet het lolletje wél zoeken.'

Oosthoek 29 in Piershil. Midden in de Zuid-Hollandse Hoeksche Waard, naast de kreek de Drom, ligt de boerderij van Rob en Mayke Mooij. Daar waar het altijd waait. 'Ze noemen dit ook wel een tropisch eiland, want door de wind hebben we hier veel zonne-uren'. Wat een ruimte. Graslanden tot zover je kan kijken, alleen langs de dijken wat bebouwing.

Als je het erf op rijdt rent hond Pim je enthousiast tegemoet. Precies zoals dat hoort op een boerderij. De ezels kijken je nieuwsgierig aan en de appelbomen hangen bomvol rijpe appels. Het erf is gezellig rommelig. Houten planken, stenen en een cementmolen: hier wordt hard gewerkt. Welkom op Drommestein.

Een gesprek met een energiek echtpaar over vrijheid, leven in de brouwerij en een waterput.

Tochtstrips

Hiervoor woonden ze in een rijtjeshuis in Spijkenisse. Met vier kinderen. 'De laatste was een twee-eiige tweeling, dus toen hadden we er ineens vier! Had ik toch mijn zin,' zegt Mayke lachend, 'want ik wilde er vier en Rob drie.' Mayke schenkt thee in en biedt een speculaasje aan. We zitten aan de keukentafel, de honden aan onze voeten: veilig. De tafel staat alleen niet in de keuken, maar midden in de oude schuur. Tijdens de verbouwing is dit de huiskamer. Een authentieke, hoge ruimte met zicht op de houten spanten. Strobalen liggen her en der, ook tegen de grote staldeuren. 'Dat zijn de tochtstrips', zegt Mayke terloops.

Oudedagsvoorziening

'Eerst even de klauwtjes wassen!' Rob stapt binnen op zijn traditionele klompen, wast zijn handen in de geïmproviseerde keuken en sluit zich aan bij het gesprek.

'Wat is jullie droom?' Rob en Mayke kijken allebei schuin omhoog met een denkende blik. 'Wij willen denk ik allebei iets moois maken. Verder verschillen onze dromen een beetje. Rob wil vooral iets neerzetten en ik wil er samen met mensen van genieten.'

Het grote plan achter de verbouwing is hun oudedagsvoorziening. Mayke: 'Ik zie hier al een paar oude mannetjes met een borreltje aan de keukentafel zitten. Je kan die oude mensen toch niet op zo'n kamertje laten zitten? In de schuur kunnen we een paar appartementen maken en een verpleegster met haar gezin zou in het woonhuis kunnen wonen. In een ander verblijf op het erf wonen dan ook nog mensen en wij natuurlijk.' Een soort leefgroep waarbij iedereen gebruik maakt van de voorzieningen zoals het atelier en de zorg. Iedereen blijft actief door het verzorgen van de dieren en het onderhouden van het terrein. En het belangrijkste: zonder te vereenzamen. 'Gaat dat lukken?' 'Nu niet, we krijgen daar nu geen vergunning voor. Maar, de vergrijzing hobbelt met ons mee en dit soort combinaties komen steeds meer.'

Wandje uitslaan

Met dit einddoel in het achterhoofd begon Mayke op een dag, samen met haar jongste dochter, met het uitslaan van een wandje in het woonhuis. 'Er moest echt wat gaan gebeuren en dat was een goede manier om het af te dwingen,' lacht Mayke terwijl ze ietwat uitdagend naar Rob kijkt.

Inmiddels is het huis al bijna onherkenbaar veranderd. Op basis van oude foto's herstellen ze de boerderij in de oorspronkelijke staat. Bouwvakkers werken hard om de nieuwe buitenmuren op te metselen, Rob en Mayke hebben binnen de indeling veranderd. 'Hier hebben we een wand verplaatst waardoor er een atelier voor Mayke ontstaat, kan ze lekker rustig pottenbakken.' Slapen doen ze momenteel in een caravan op het erf. Waar zijn de meubels? 'Ik geef alles weg!' zegt Mayke, 'dat geeft ruimte voor nieuwe dingen. Trouwens, het huis moet wel heel mooi worden, wil ik er weer in gaan wonen. De caravan bevalt prima.' 'Als het koud wordt, komt ze vanzelf,' antwoordt Rob nuchter.

'Zoveel mogelijkheden geeft een gevoel van vrijheid.'

150

Om in zo'n continue verbouwing te kunnen leven moet je wel een bepaalde instelling hebben. 'Het pad ernaartoe moet ook leuk zijn,' zegt Rob. Met zijn gele klompen, dito T-shirt en enthousiaste uitstraling is hij een energieke verschijning. Af is het nooit. 'Of we zouden 150 moeten worden. Maar, we zijn dik tevreden: als het maar vooruit gaat!' Mayke voegt toe: 'Zoveel mogelijkheden geeft ook een gevoel van vrijheid.' Bij Rob en Mayke zie je dat ze de consequenties van hun keuzes accepteren.

Ezels

Dat het ook af en toe moeilijk kan zijn hebben ze ervaren toe ze de boerderij net hadden gekocht, negen jaar geleden. De financiële lasten, het effect van 9/11 op Rob's kabeltrekbedrijf en Mayke die niet goed wist wat ze wilde. Rob: 'Het leven gaat niet altijd over rozen, je moet het lolletje wèl zoeken.' Gelukkig vond ook Mayke haar "lolletje": 'Nu de kinderen het huis uit zijn, ga ik hier niet alleen de stukken er vanaf genieten. Ik wilde hier iets met mensen. Leven in de brouwerij!' Nu is Drommestein ook een zorgboerderij. Ze ontvangt twee dagen per week een groep mensen met psychiatrische aandoeningen. 'Het is voor hen heerlijk om hier de dieren en planten te verzorgen en klussen op het terrein te doen. Als het slecht weer is gaan we het atelier in.' Lachend vervolgt ze: 'Sommigen hebben Korzakov, dan staan ineens weer de ezels bovenaan de dijk omdat iemand vergeten is het hek achter zich dicht te doen.'

Stro en leem

Helemaal achter op het erf, achter de weide met Drentse heideschappen, achter de schuur met spanten uit een oud klooster en achter de professionele garage met gereedschap 'waar sleutelaars van kwijlen', liggen het strobalen huisje en de pluktuin. Van het strobalen huisje staat alleen nog maar het geraamte. Uiteindelijk zal Rob het met stro en leem gaan afbouwen. De bestemming is nog onbekend, dat het op een mooie plek ligt is wel duidelijk. Bij de pluktuin hoort Rob's trots: de waterput. Zelf gegraven en gemetseld. Rob haalt met de slinger en de aker (emmer) water omhoog. 'Dat kan je gewoon drinken.' De mensen van de zorgboerderij werken hier ook veel. Er groeien bramen, appels, walnoten. 'Het hele jaar door eet je je hier klem!'

Pipowagen

Bij een oude, van binnen beschilderde Pipowagen vertelt Mayke over de autistische kinderen die ze weleens een weekend opvangt op de boerderij. 'Ik doe dat om hun thuissituatie te ontlasten, om even de ouders wat rust te gunnen. De kinderen vinden het hier heerlijk. Ze moeten natuurlijk niks, hoeven alleen maar te zijn.' Met haar handen in haar zakken en de wind in haar gezicht kijkt ze tevreden over het groene landschap: 'Het is hier een stilteplek... Als ik mijn mond hou tenminste!'